

Lelki életünk evangéliumi alappillérei

Közösségünk és életünk középpontjában a feltámadt Krisztus áll. Ő életünk társa és Őt akarjuk szolgálni a Szentlélek által kapott karizmákkal és ajándékokkal. Lukács evangéliumának története *(Lk 24,13-35)* arról szól, hogy hogyan változott meg a tanítványok szíve és élete az emmauszi úton a feltámadt Jézussal való találkozás után. Lelki életünk legfontosabb alappilléreit ennek a történetnek a tanításai alapján állítjuk fel.

1. Élő kapcsolatban a feltámadt Jézussal...
2. Imádságos lelkülettel... minden nap...
3. Az Ő Igéjéből táplálkozva... minden nap...
4. Szentségekhez járulva... rendszeresen...
5. Közösségben... együtt a testvérekkel...
 6. Nyitott szívvel... befogadva...
 7. Vezetve... engedelmisségben...
8. A Szentlélek által... karizmákkal...
9. Jézust szolgálva... „lángoló szívvel”...
10. A „szűk ösvényen” ... lemondásokkal...

1. Élő kapcsolatban a feltámadt Jézussal...

Ahogy az emmauszi tanítványok történetében Jézus csatlakozott hozzájuk az úton, ugyanúgy a mi életünk „zarándokútján” is Ő velünk akar tartani, el akar kísélni minket.

Jézus minden utunkon velünk akar lenni, hogy segítségünkre legyen, hogy vigasztaljon és átsegítsen az akadályokon. Segít hordozni terheinket, s vinni keresztjeinket. Ő mindig hű társunk marad életünk végéig.

„S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.” (Mt 28, 20)

Jézus minden nap hív és vár bennünket az Ő jelenlétébe, hogy eláraszson az Ő végtelen szeretetével, békéjével és megerősítsen bennünket hitben és reményben, hogy legyen erőnk „végig futni a pályánkat és feladatunkat teljesíteni”.

Ő „igazi társa” akar lenni életünk minden területének, hivatásunkban, munkánkban, kapcsolatainkban, otthonainkban.

Szeretnénk mi is olyan tanítványként járni Isten útján, akik képesek megtapasztalni a Vele való csodálatos találkozás örömét, akkor is, ha nem mindig könnyű végigmenni ezen az úton.

Hitünk nem csak egy fogalom, hanem élő, személyes kapcsolat a feltámadt Jézussal. Ő valószínűsítően, tapasztalható módon közöttünk él, s bennünk és általunk akar cselekedni.

Fontosnak tartjuk a Vele való egészen bensőséges mindennapi találkozást a napi imáinkban, a szentmisékben, az Igében, a testvérekkel való közösségben és szolgálatainkban is.

Ebben az őszinte kapcsolatban pedig tekintetünket szüntelenül Őrá szegezzük, hogy megtanuljuk a „vízen járva” is követni Őt, hogy átvihessen minket „életünk viharos tengerén”, elfogadva és felajánlva a viszontagságokat, a fájdalmas és örömteli pillanatok egyaránt.

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok - én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” (Mt 11, 28-30)

2. Imádságos lelkülettel... minden nap...

Ahogy az emmauszi tanítványok történetében olvassuk, hogy Jézus „megszólította őket” és beszélgetett velük, úgy a mi életünkre is igaz, hogy Ő mindig szeretne szólni hozzánk, keresi tekintetünket és szeretne beszélgetni velünk.

Különösen fontosnak tartjuk életünkben a mindennapi imádság és az Isten jelenlétében mindennap eltöltött idő meglétét. A Jézussal való beszélgetés mindig megújítja a szívünket, mert Isten jelenléte örömet fakaszt bennünk.

Az imádság, az Ő jelenlétében történő elcsendesedés, a szemlélődés és a Vele való párbeszéd átformálja a szívünket és eltölt bennünket az Ő békéje. S amikor elhagyjuk imaszobánk ajtaját, ezt a békét visszük magunkkal és árasztjuk embertársainkra. Ha engedjük, hogy szívünkben lakjon, megváltozunk.

Keresztény életünk legfontosabb alappillére az imádság. Ahogy testünknek az oxigén, épp olyan létfontossággal bír a lélek számára a mindennapi ima. E nélkül elveszünk a világ útvesztőiben, meggyengülünk a kegyelmi életben és kiszolgáltatottá válunk a kísértésekkel szemben.

Fontos, hogy egészen őszinték legyünk hozzá és bátran, hittel vigyük elé kéréseinket, örömeinket és fájdalunkat, de legfőképpen dicséretünket és hálánkat. Hiszen a mi Istenünk csodálatos Isten, aki minden időben méltó a dicséretre. Ő az egyetlen, a hatalmas és mindenek felett való!

„Magasztaljátok az Urat, mert jó: irgalma örökké megmarad.” (Zsolt 106, 1)

A dicsőítő ima mindig felemeli tekintetünket a Mindenható felé. Elismerjük benne az Ő mérhetetlen nagyságát és végtelen jóságát, ugyanakkor kicsinységüket is. A dicséret bevisz minket Isten jelenlétébe, imádatába. Elengedtetni velünk ragaszkodásainkat, elűzi a gonoszt és szabadulást hoz számunkra.

Közösségi imáinknak is legfőbb eleme a dicsőítés. Szeretnénk, hogy a dicsőítés igazi „életformává” váljon számunkra, hogy a dicsőítő szívnek ez az életre szóló, hűséges elköteleződése az imádság valódi „missziójává” legyen szolgálatainkban és életünkben egyaránt.

„Legyetek derűsek. Imádkozzatok szüntelenül. Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatokról Krisztus Jézusban.” (1Tessz 5, 16-18)

3. Az Ő Igéjéből táplálkozva... minden nap...

Ahogy az emmauszi tanítványok történetében látható, hogy a szívüket átforgalmazta és megújította Isten Igéjének ereje és „túze”, az Írások kifejtése, úgy a mi életünkre is igaz, hogy Jézus szólni akar hozzánk, meg akar erősíteni bennünket az identitásunkban, küldetésünkben és szívünket pedig átforgalmazni a „Lélek tüzében” az Ő Igéje által.

Isten Igéje vezet, táplál, erőt ad és utat mutat számunkra ma is. Isten ma is megszólíthat általa minket. Az Ige „megédesíti” a lelket és megvilágosítja az értelmet.

„Ragaskodjatok az életet tápláló tanításhoz...” (Fil 2, 16)

Rendszeresen olvassuk a Szentírást. A Szentlélek világosságát kérve segítségül, imádságban megnyitjuk előtte szívünket és engedjük, hogy megszólítson bennünket. A Biblia ma is Isten személyes üzenete hozzánk. A Szentlélek által átítat minket Isten szava, megújít, és mint „kétélű kard”, hogy szétválasszon jót és rosszat, segít bennünket a megkülönböztetésben, vezet és új életre kelti lelkünket.

„Az Isten szava ugyanis eleven, átható és minden kétélű kardnál élesebb, behatol a lélek és szellem, az íz és a velő gyökeréig, megítéli a szív gondolatait és érzéseit.” (Zsid 4, 12)

Ha befogadjuk Isten Igéjét, szívünket átjárja a Szentlélek lángoló túze. Eltűnik belőlünk a félelem, a szomorúság és új élet születik bennünk, melynek örömét továbbadva mi is tanúságtevő keresztényekké válhatunk.

„Hát nem lángolt a szívünk - mondták -, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?” (Lk 24, 32)

Lángoló szívvel... világítva...

Mi is vágyunk arra, hogy Isten Igéje bevilágítsa életünket és mindig lángra gyújtsa megfáradt szívünket. Szeretnénk mindig Jézus fényében járni, s Általa másoknak is utat mutatni. Közös feladatunknak érezzük, hogy az Isten Igéjétől lángra gyúlt szívünkkel tüzet gyújtsunk mások szívében is a Szentlélek által, Isten világosságát, fényét magunkon hordozva pedig tudjunk példát mutatni és hirdetni az Ő tetteit.

„S ha világot gyújtanak, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat.” (Mt 5, 15-16)

4. Szentségekhez járulva... rendszeresen...

Ahogy az emmauszi tanítványok történetében is Jézus „kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta nekik”, úgy minket is szüntelen hív szentségeinek vételére és az Ő „mennyei lakomájára”, a szentmisére, hogy számunkra is „megáldja és megtörje a kenyeret” és odaajándékozza önmagát az Eucharisziában.

Minden szentmisében Jézus keresztáldozatára és feltámadására emlékezünk, és átérezzük újra és újra Isten szeretetét és megbocsátó erejét. Élő hittel kapcsolódunk a szentmise történéseibe, a szentáldozáskor pedig valóságosan találkozunk az Eucharisziában jelenlevő Jézussal.

Krisztus Testének és Vérének magunkhoz vétele megtisztítja a lelkünket, gyógyító és szabadító erővel hat ránk. A Jézussal való találkozás átjárja egész lényünket, és így mindig megújulva folytathatjuk feladatainkat a világban.

Rendszeresen veszünk részt a szentmiséken, legalább vasárnap, de ha tehetjük, hétköznap is. Időnként részt veszünk szentségimádáson is zenés imaszolgálattal, szemlélve Jézus fenségét, szeretetét és áldozatát az Ő gyönyörű jelenlétét árasztó Oltáriszentségben.

**„De aki eszi az én testemet és issza az én véretem,
annak örök élete van, s feltámasztom az utolsó napon.**

A testem ugyanis valóságos étel, s a vérem valóságos ital.” (Jn 6, 54-55)

A szentgyónásban „letesszük” bűneinket Jézus elé, megbánjuk és megtisztulva, „új lappal kezdve” megyünk tovább.

A bűnbánat szentsége megerősít bennünket a kegyelemben, erőt ad és segít a bűneink elleni harcban és a megbocsátásban. Rendszeresen, legalább havonta járunk szentgyónáshoz.

**„Semmilyen teremtett dolog nem marad előtte rejtve; minden föl van fedve
és nyitva van az előtt, akinek számadással tartozunk.” (Zsid 4, 13)**

Házasságainkat is templomban köttetjük, Isten „szent színe” előtt, lelkipásztoraink közreműködésével, tanúul hívva közösségi testvéreinket. Szentségben fogadunk hűséget és elköteleződést egymás felé, hogy „amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassa”.

5. Közösségben... együtt a testvérekkel...

Ahogy a tanítványok történetében látható, hogy az úton Emmausz felé nem egyedül mentek végig, s az Örömhírt sem egyedül vitték el társaikhoz, úgy mi sem egyedül zárandokolunk végig életünknek az „örök hazába” vezető rögös és viszontagságos útján.

Életünk „emmauszi vándorútját” olyan emberekkel járjuk, akikkel bár különbözőek vagyunk, de Krisztusban mégis egyek tudunk lenni. Elfogadva egymást, testvéri közösségben és szeretetegységben a Szentlélek tart össze bennünket.

„A test ugyan egy, de sok tagja van, a testnek ez a sok tagja azonban mégis egy test. Így Krisztus is.” (1Kor 12, 12)

Igyekszünk őszintének és nyitottnak lenni egymással szemben. Megosztjuk egymással tapasztalatainkat, problémáinkat, fájdalmainkat és örömeinket is. Krisztus szeretetében felelősséget érzünk testvérünk életének alakulásáért. Ezért támogatjuk egymást küzdelmeinkben, imádkozunk egymásért, hordozzuk egymás terheit. Segítjük egymást a nehézségekben, ellátjuk a másikat jó tanáccsal, bátorítással, szükség esetén anyagi támogatással.

„Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben van része az egyik tagnak, mindegyik örül vele.” (1Kor 12, 26)

Heti rendszerességgel tartunk ima-összejövetelt, ahol megerősítjük egymást hitben, tanúságot teszünk Jézus tetteiről, amelyeket megtapasztaltunk az életünkben. Közösségi imaalkalmainkon mindig találkozhatunk az élő Jézussal a testvérek szeretete és szívből fakadó imádsága által, és ebben az ujjongó örömben dicsérettel és hálával ünnepeljük, hogy a feltámadt Jézus közöttünk van.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13, 34-35)

Közösségi összejöveteleinket és munkánkat átjárja az Úr jelenléte és működése, s ezt valóságosan megtapasztaljuk a Szentlélek által minden alkalommal. Közösséget vállalva testvéreinkkel pedig Jézus szeretete válik életünk középpontjává.

„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18, 20)

6. Nyitott szívvel... befogadva...

Ahogy az emmauszi tanítványok „marasztalták” és nyitott szívvel vendégül látták Jézust, mi is úgy akarjuk Őt befogadni szívünkbe és vendégül látni „életünk minden asztalánál”.

Szeretnénk, ha életünk minden területén Jézus dicsősége ragyogna, és minden tevékenységünket, kapcsolatunkat az Ő Lelke járná át. Bárhol is vagyunk, bármilyen események vesznek körül bennünket, mindig „be akarjuk hívni” Jézust az életünkbe. Szeretnénk Őt mind jobban megismerni és minden helyzetben észrevenni jelenlétét.

S ahogyan Őt egyre jobban befogadjuk szívünkbe, úgy nyílik meg szívünk egyre inkább a másik ember felé is, felfedezve és megismerve a benne élő Jézust. Ezért törekszünk is arra, hogy mindig Őt lássuk és keressük meg a másokban, elfogadva a másikat olyanak, amilyenek, és hogy szeretetünk és segítségnyújtásunk mindig őszinte legyen.

„Segítsetek a szenteken, ha szükségben vannak, gyakoroljátok a vendégszeretetet.” (Róm 12, 13)

Közösségünk „ajtaja” is nyitva áll mindazok előtt, akik „életük zarándokútján” közösséget keresve szeretnének betérni hozzánk. Szívesen marasztaljuk és vendégül látjuk őket közösségünk „lelki otthonában”.

Közösségi életünk során gyakran találkozunk egymással az imaalkalmakon kívül is, s a hétköznapiakban is tartjuk egymással a kapcsolatot és gyakran vendégül látjuk egymást. Rendszeresen szervezünk szabad programokat és olyan alkalmakat is, amikor külön kettessel vagy kiscsoportokban találkozunk, lehetőséget biztosítva a mélyebb megismerkedésre és a kapcsolatok személyesebbé tételére is.

„Ápoljátok a testvéri szeretetet.” (Zsid 13, 1)

Szolgálataink és programjaink során számos alkalommal szeretetlakomával, „agapé”-val vendégeljük meg a résztvevőket és az érdeklődőket.

„Ne feledkeztek meg a vendégszeretetről, hisz ilyen módon némelyek tudtuk nélkül angyalokat láttak vendégül.” (Zsid 13, 2)

7. Vezetve... engedelmisségben...

Ahogy az emmauszi tanítványoknak is szükségük volt útmutatásra, az Írások magyarázatára, és a Jézus által kiválasztott vezetőre (Simon Péterre), ugyanúgy mi is rászorulunk előljáróinknak és vezetőinknek tanácsára és tanítására.

Elfogadjuk a hierarchiát és tiszteletben tartjuk egyházi előjáróink és lekipásztoraink, valamint közösség vezetőink és lelki vezetőink iránymutatását és tanítását. Hisszük, hogy rajtuk keresztül a Szentlélek szól, Jézus tanít és vezet bennünket.

Hisszük, hogy a Szentlélek által Jézus beavatja vezetőinket a közösségről alkotott terveibe, és engedelmesen „beleállunk” az Istentől a közösség számára kapott vízióba.

Szívesen csatlakozunk az egyházi év mindig aktuális gyakorlatához, s ha tehetjük részt veszünk lelki gyakorlatokon, kurzusokon, hogy Istennel való kapcsolatunkat és egységünket minél teljesebbé tegyük.

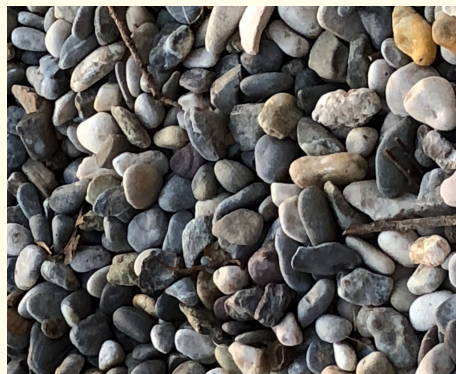
Rendszeresen veszünk részt lelki vezetésen vagy lelki tanácsadáson kérve a Szentlélek közreműködését, a jó tanács, a bölcsesség és a megkülönböztetés Lelkének vezetését.

„Zúgolódás és huzavona nélkül tegyetek meg mindent, hogy kifogástalanok és tiszták legyetek, Istennek ártatlan gyermekei a gonosz és romlott nemzedékben, amelyben úgy kell ragyognotok, mint a csillagoknak a mindenségben.”

(Fil 2, 14-15)

Hisszük, hogy közösségi szinten, együttesen is működik a Szentlélektől kapott megkülönböztetés karizmája. Ezáltal is elfogadjuk a testvérek szeretetteljes tanácsát, bátorítását vagy intését, így csiszolódva egymáshoz és építve a közösség egységét.

„Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg. Mindenféle rossztól óvakodjatok.” (1Tessz 5, 21-22)

8. A Szentlélek által... karizmákkal...

Ahogy az emmauszi tanítványoknak Jézus „Mózesen elkezdve az összes prófétánál megmagyarázta... amit az Írásokban róla írtak” és megmutatta nekik a prófétai üzenetek értelmét, Jézus ugyanúgy szól ma is hozzánk, és feltárja előttünk a Szentlélek által ajándékozott karizmával sugalmazott prófétai kijelentéseket és üzeneteket.

Közösségünkben kérjük és használjuk is a karizmákat, többek között a prófétai karizmát is, mert fontosnak tartjuk a prófétai üzenet megismerését. A Lélektől kapott kijelentés, ismeret szava lelki épülésünkre és gyógyulásunkra szolgálhat, és általa megfontoljuk az Úr vezetését, szívünkbe fogadjuk bátorítását és vigasztalását.

„Törekedjete a szeretetre, de igyekezzetek a lelki adományokat is elnyerni, különösen azt, hogy prófétálhassatok.” (1Kor 14, 1)
„Aki viszont prófétál, az emberek épülésére, buzdítására és vigasztalására beszél.” (1Kor 14, 3)

A Szentlélek által ismerhetjük fel, hogy Jézus mit üzen nekünk az Biblia által. Megláttatja velünk Jézusnak az Igében és az Eucharishtiában való jelenlétének gazdagságát és áldásait. A Szentlélek sugalmazása által ismerjük fel küldetésünket, elhívásunkat, és a Szentlélek vezetését kérjük Isten tervének és vízióinknak megvalósításához is.

Imáinkban mindig hívjuk a Szentlelket, kérjük a segítségét és azt, hogy ébressze fel bennünk szeretetének „szent tüzét”. A Szentlélek az, aki egyé forraszt és feléleszti a testvéri szeretetet a szívünkben, és általa nyelveken magasztaljuk Istent. Erőt és békét ad, átjár minket, gyógyít és vigasztal jelenléte.

„A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele.” (1Kor 12, 7)

A Szentlélek megajándékoz, karizmákat ad és vezet minket. Elfogadjuk a Szentlélektől kapott adományokat és igyekszünk azokat a közösség, az emberek és az Egyház épülésére használni. A Szentlélek ajándéka az is, hogy valóságosan megtapasztalhatjuk Jézus jelenlétét a közös imádságokban, dicsőítésekben és a különféle szolgálatok alatt.

„Az egyik ugyanis a bölcsesség ajándékát kapja a Lélektől, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől, a harmadik a hitet kapja ugyanabban a Lélekben vagy pedig a gyógyítás adományát szintén ugyanabban a Lélekben. Van, aki csodatevő hatalmat kap, van, akinek a prófétálásnak vagy a szellemek elbírálásának képessége jut osztályrészül. Más különféle nyelveket vagy pedig a nyelvek értelmezését nyeri el ajándékul. Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek.” (1Kor 12, 8-11)

9. Jézust szolgálva... „lángoló szívvel”...

Ahogy az emmauszi tanítványok az Úrral való találkozás után „még abban az órában” útra keltek, s nagy örömben, „lángoló szívvel” visszatértek Jeruzsálembe, hogy elmondhassák a nagyszerű hírt a többieknek, ugyanúgy mindannyiunkat meghív Jézus az örömhír elvitelére és a Szentlélek által való örömteli szolgálatra.

A mi életünk „emmauszi útján” is valóságosan megtapasztaljuk a feltámadt Krisztussal való személyes és közösségi találkozás örömteli élményét. S ebben a találkozásban a feltámadt Jézus „szeretete sürget” minket, és ezért a Lélek indíttatására különféle szolgálásokat vállalunk a nekünk ajándékozott karizmák által.

**„Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek a kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.”
(Mk 16, 17-18)**

Dicsőítő- és közbenjáró (háttér) imaszolgálattal mi is részt veszünk az Imádság Házak nagyszerű küldetésében, hogy Isten szüntelen, éjjel-nappali dicséretébe bekapcsolódva közbenjárjunk a világért, hogy megvalósuljon Isten terve és eljőjön Isten országa itt a földön is. Közreműködünk személyes közbenjáró-, belső gyógyító- és szabadító imaszolgálattal is mások gyógyításában, testi és lelki problémáik megoldásában, használva a Lélektől kapott ajándékokat és karizmákat.

„Azt is mondom nektek: Ha ketten közületek valamiben egyetértenek a földön, és úgy kéri, megkapják mennyei Atyámtól.” (Mt 18, 19)

Többféle korosztályt megszólítva csatlakozunk az egyház evangelizációs küldetéséhez, az örömhír terjesztéséhez buzdítással, igehirdetéssel, tanúságtétellel és különféle imaalkalmak, nyitott programok szervezésével.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16, 15)

A szolgálatvállalás, az önfeláldozó szeretet, a karimák használata megkívánja, hogy teljesen átadjuk magunkat és életünket Krisztusnak. Ez azt jelenti, hogy egészen az Ő tenyerébe helyezkedve átengedjük Neki életünk kormányzását, hogy az Ő tervei valósuljanak meg, akarata szerint.

„Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap és úgy kövessen. Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti.” (Lk 9, 23-24)

10. A „szűk ösvényen”... lemondásokkal...

Ahogy az emmauszi tanítványok az egész napi fárasztó gyaloglás után este, „még abban az órában útra keltek, s visszatértek” a többi tanítványhoz, s küldetésükhöz, ugyanúgy minket is sokszor hív az Úr arra, hogy tegyük félre kényelmünket, saját elképzeléseinket az Ő terveinek megvalósulása érdekében.

Nem könnyű mindig fáradságot nem kímélve, kitartónak lenni életünk nehéz és göröngyös zarándokútján. Szolgálatvállalásunk és krisztuskövetésünk is sokszor lemondásokkal jár. Jézus nem ígérte, hogy az életünkben nem lesznek problémák és szenvedések, de azt igen, hogy Ő mindig velünk lesz, és segít cipelni terheinket. Ő erőt ad a legnehezebb pillanatokban is, és ha bízunk Benne, átvisz minket életünk „minden viharán”.

„Mindent elviselek abban, aki erőt ad.” (Fil 4, 13)

Bízunk az Ő végtelen jóságában, s hisszük, hogy Isten a rosszat is jóra tudja fordítani. Nem rettenünk meg az akadályoktól, fájdalmainkat és szenvedéseinket felajánljuk a megfeszített Jézusnak, hogy kegyelmet fakasszon mindabból mások számára.

„Tudjuk azt is, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik, hiszen ő saját elhatározásából választotta ki őket.” (Róm 8, 28)

A napi lelki feladatainkon túl heti egy nap - tetszőlegesen megválasztott formájú - böjtöt vállalunk, s havi rendszerességgel - lehetőségeinkhez mérten - pénzbeli adománnyal is támogatjuk közösségünket és a rászorulókat.

Elengedjük a világhoz való ragaszkodásainkat, hogy Krisztus álljon az első helyen életünk palettáján. Törekszünk szüntelenül „kiüresíteni önmagunkat”, hogy Isten Lelke minél jobban átjárhasson bennünket. Az Úr kegyelméből igyekszünk a „szentség útján” maradni, s törvényeit betartani.

Az Úr „tanítványaiként” a „szűk ösvényt”, a radikálisabb utat választottuk, és azon törekszünk elszántan járni, bízva abban, hogy Ő „nem bánja meg kegyelmi adományát és meghívását” sohasem.

„A szűk kapun menjete be! Tágas a kapu és széles az út, amely a romlásba visz - sokan bemennek rajta. Szűk a kapu és keskeny az út, amely az életre vezet - kevesen vannak, akik megtalálják.” (Mt 7, 13-14)

„ ... aki mindvégig kitart, az üdvözüli.” (Mt 24, 13)